

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине

Broj: S1 3 U 026566 17 U
Sarajevo, 06.02.2019. godine

Sud Bosne i Hercegovine u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Jadranke Brenjo, kao predsjednika vijeća, Branimira Orašanina i Maide Bikić, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Slađane Anđelić, kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Ministarstvo unutrašnjih poslova Republike Srpske, Trg Republike Srpske broj 1., protiv zaključka broj: UP1 03-1-37-7-21-7/16 od 21.09.2017. godine, tužene Agencije za zaštitu ličnih podataka u Bosni i Hercegovini, u upravnoj stvari pristupa ličnim podacima, na nejavnoj sjednici održanoj dana 06.02.2019. godine donio je sljedeću:

P R E S U D U

Tužba se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim zaključkom, broj i datum naveden u uvodu, tužena Agencije za zaštitu ličnih podataka u Bosni i Hercegovini je zbog nenadležnosti odbacila zahtjev tužitelja za obezbjeđenje zakonitosti rada Agencije za identifikaciona dokumenta, evidenciju i razmjenu podataka Bosne i Hercegovine (IDDEEA), radi uspostavljanja internet portala kojim se omogućava pristup ličnim podacima i pristup statusu dokumenata za sve građane Bosne i Hercegovine preko službene web stranice.

Protiv navedenog zaključka tužitelj je blagovremeno podnio tužbu za pokretanje upravnog spora zbog povrede odredaba upravnog postupka, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja pogrešne primjene materijalnog prava i radi nepostupanja u skladu sa presudom Suda BiH broj: S1 3 U 021842 16 U od 06.09.2017. godine. U obrazloženju tužbe, tužitelj navodi da tužena zaključkom broj: UP1 03-1-37-7-21-7/16 od 21.09.2017. godine nije postupila u skladu sa presudom Suda BiH jer je u zaključku konstatovala samo da nije nadležna da postupi po navedenom zahtjevu tužitelja i da nije mogla da utvrdi ko je nadležan za postupanje po istom, te smatra da je ovako postupanje tužene u suprotnosti sa članom 13. Evropske konvencije o ljudskim pravima i mišljenjem Suda BiH sadržanog u presudi. Takođe smatra da nije valjan razlog za donošenje osporenog zaključka navod da tužena nije nadležna da utvrdi način obrade ličnih podataka od strane kontrolora, s obrazloženjem da je to u isključivoj nadležnosti IDDEEA i tužitelja. Dalje navodi da tužitelj svojim zahtjevom nije tražio da se utvrdi način obrade ličnih podataka od

strane kontrolora, već da tužena izvrši kontrolu i naloži IDDEEA da zakonito postupi, odnosno da ne preduzima radnje za koje nije nadležna. Navodi da je tužena donošenjem zaključka postupila suprotno članu 40. Zakona o zaštiti ličnih podataka u BiH, kojim je jasno propisana nadležnost tužene i između ostalog je propisano da ista nadgleda provođenje odredbi ovog zakona i drugih zakona o obradi ličnih podataka, i član 9. stav 3. tačka f. Zakona o Agenciji za identifikaciona dokumenta evidenciju i razmjenu podataka prema kojem je tužena nadležna da obezbijedi zakonitost rada IDDEEA. Tužena je nepravilno zaključila da IDDEEA ima svojstvo kontrolora, a ne obrađivača podataka, koje u ovom slučaju ima samo tužitelj. Ističe da činjenicu da je IDDEEA obrađivač, a ne kontrolor podataka definiše sam Zakon o Agenciji za identifikaciona dokumenta, evidenciju i razmjenu podataka BiH kojim je propisan djelokrug i nadležnost iste. Ukazuje da tužena pogrešno daje IDDEEA svojstvo kontrolora, propuštajući da utvrdi ovlaštenja data istoj zakonom, čime propušta da utvrdi i da nije u nadležnosti IDDEEA da obrađuje lične podatke na način da uzima lične podatke putem svoje internet stranice, te pogrešno zaključuje da je riječ o pozitivnom sukobu nadležnosti između tužitelja i IDDEEA. Smatra pogrešnim oglašavanje tužene nenadležnom u konkretnom slučaju, obzirom da je članom 40. Zakona o zaštiti ličnih podataka u BiH propisana nadležnost tužene i između ostalog je propisano da nadgleda provođenje odredbi ovog zakona i drugih zakona o obradi ličnih podataka i suprotno je odredbi člana 9. stav 3. tačka f) Zakona o Agenciji za identifikaciona dokumenta, evidenciju i razmjenu podataka BiH prema kojem je tužena nadležna da obezbijedi zakonitost rada IDDEEA. Konačno je predložio da se tužba uvaži, osporeni zaključak poništi i sam sud rješava predmetnu upravnu stvar.

U odgovoru na tužbu tuženi ostaje kod osporenog zaključka i predlaže da se tužba odbije iz razloga iznesenih u osporenom zaključku.

Sud je ispitao pravilnost i zakonitost osporenog akta u smislu člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH“, broj 19/02 do 74/10), pa je odlučio kao u dispozitivu presude iz sljedećih razloga:

Ocijeneći pravilnost i zakonitost osporenog zaključka u granicama navoda u tužbi i prigovora tužitelja, ovaj sud je našao da se osporeni zaključak temelji na pravilno utvrdjenom činjeničnom stanju i pravilnoj primjeni zakona.

Iz podataka u spisu i obrazloženja osporenog akta proizilazi da je tuženi na osnovu člana 58. stav 4. a u vezi sa članom 23. stav 2. Zakona o upravnom postupku BiH („Službeni glasnik BiH“, broj 29/02 do 93/09), rješavajući po zahtjevu tužitelja za obezbjeđenje zakonitosti rada Agencije za identifikaciona dokumenta evidenciju i razmjenu podataka BiH, a radi uspostavljanja internet portala kojim se omogućava pristup ličnim podacima i statusu dokumenata za sve građane BiH, konačno donio zaključak kojim se odbacuje navedeni zahtjev zbog nenadležnosti tuženog organa. Odluka tuženog organa je donesena u ponovnom postupku, postupajući po uputama i pravnom shvatanju iz presude Suda BiH broj: S1 3 U 021842 16 U od 06.09.2017. godine. Tuženi organ je shodno uputama Suda BiH pokušao utvrditi koji organ je nadležan za postupanje u predmetnoj stvari, ali nakon analize spisa predmeta i relevantnih propisa nije mogla utvrditi nadležni organ za postupanje po zahtjevu Ministarstva, te je na osnovu člana 58. stav 4. i člana 210. Zakona o upravnom postupku BiH, odbacila zahtjev zbog nenedležnosti.

Odluka tuženog organa je pravilna.

Naime, rješavajući u prethodnom postupku po predmetnom pitanju, po zahtjevu tužitelja, tuženi organ je po službenoj dužnosti donio zaključak broj: UP1 03-1-37-7-21-6/16 od 30.03.2016. godine kojim se zahtjev tužitelja odbacuje zbog nenadležnosti. Protiv ovog zaključka Agencije, tužitelj je pokrenuo upravni spor kod Suda BiH, koji Sud je donio presudu broj: S1 3 U 021842 16 U od 06.09.2017. godine kojom se tužba uvažava, osporeni zaključak poništava i predmet vraća tuženoj da ponovni postupak. Iz obrazloženja presude proizilazi, da tužena osim što je utvrdila da nije nadležna za postupanje po zahtjevu, nije utvrdila niti u obrazloženju zaključka konstatovala da ne može da utvrditi koji je organ nadležan za postupanje po navedenom zahtjevu, čime je postupila suprotno odredbama koje se primjenjuju na postupanje organa u slučaju prijema podneska za koji nije nadležan. Iz obrazloženja osporenog akta proizilazi da je tuženi organ zaprimio akt od strane tužitelja u kojem se ukazuje na akt Agencije za identifikaciona dokumenta, evidenciju i razmjenu podataka BiH (u daljem tekstu IDDEEA), kojim su obavješteni da je putem internet prezentacije omogućen pristup ličnim podacima i pristup statusu dokumenata za sve državljane BiH. U aktu se dalje ističe da navedeno postupanje IDDEEA predstavlja direktno kršenje propisa BiH, kao i to da su ovom aktivnošću prekršeni Zakon o ličnoj karti državljanina BiH, zakon o Agenciji za identifikaciona dokumenta evidenciju i razmjenu podataka i Zakon o zaštiti ličnih podataka. Agencija je dopisom od 10.02.2016. godine IDDEEA-i uputila zahtjev na izjašnjenje na navedene okolišnosti, a naročito po kojem pravnom osnovu i u koju svrhu uspostavlja internet portal za građane na svojoj službenoj web stranici, koji su to parametri po osnovu kojih građani mogu pristupiti istom, da li je to JMB ili neki drugi podatak. Ministarstvo je 18.02.2016. godine Agenciji dostavilo kopiju odgovora IDDEEA-e, koji su isti zaprimili kao odgovor IDDEEA na njihovo mišljenje, odnosno akt broj: 15-03-30-14-1638-3/16 od 05.02.2016. godine. Dana 29.02.2016. godine Agencija je zaprimila odgovor IDDEEA-e u kojem ističe da se ne radi o internet prezentaciji, već o mogućnosti lica koje je podnijelo zahtjev za izdavanje dokumenata lične karte, vozačke dozvole, putne isprave i drugo, da izvrši ako želi elektronski pristup informacijama u toku postupka izdavanja dokumenata koje se nalaze pod kontrolom IDDEEA. Dana 10.03.2016. godine tuženi je zaprimio zahtjev za mišljenje Ministarstva civilnih poslova BiH broj: 06-30-2-294/16 od 04.03.2016. godine u kojem ističu da su zaprimili za informaciju akt Ministarstva upućen IDDEEA, te stavove i jednog i drugog organa po predmetnoj stvari. Na kraju se konstatuje da je evidentan sukob nadležnosti između navedenih institucija, te zatraženo izjašnjenje Agencije u smislu člana 40. Zakona.

Razmatrajući zahtjev, tuženi organ je utvrdio da je IDDEEA na svoju službenu web stranicu postavila internet portal za građane, koji su podnijeli zahtjeve za izdavanje identifikacioni dokumenata i kojim je omogućeno da ukoliko žele mogu putem web stranice dobiti informaciju o statusu zahtjeva i statusu dokumenta. Pristup internet portalu je omogućen ukoliko građanin u potrebne rubrike unese vlastiti JMB, broj zahtjeva i sigurnosni ključ. IDDEEA smatra da iste aktivnosti može preduzimati u skladu sa relevantnim propisima koje primjenjuje u svom radu, prije svega Zakon o Agenciji za identifikaciona dokumenta evidenciju i razmjenu podataka. Tužitelj, Ministarstvo unutrašnjih poslova RS je mišljenja da za navedene radnje IDDEEA nema nadležnost iz razloga što su oni organ pred kojim se vodi postupak i što samo

organi pred kojim se vodi postupak mogu u skladu sa relevantnim propisima građanima pružati ove informacije.

Po ocjeni ovog sudskog vijeća tuženi organ je postupio po uputama Suda Bosne i Hercegovine i pokušao da utvrdi koji je organ nadležan za postupanje u predmetnoj stvari ali nakon analize spisa i relevantnih propisa nije mogao da utvrdi nadležni organ za postupanje te odbacio zahtjev zbog nenadežnosti što je u skladu sa člankom 58. stav 4. Zakona o upravnom postupku BiH. Članom 58. stav 4. Zakona o upravnom postupku („Sl. Glasnik BiH“ broj: 29/02-53/16) je propisano da kad organ poštom dobije podnesak za čiji prijem nije nadležan, a poznato mu je koji je organ nadležan za prijem, poslat će podnesak bez odgađanja nadležnom organu, odnosno sudu i o tome će obavijestiti stranku. Naime, ako organ koji je donio podnesak ne može utvrditi koji je organ nadležan za rad po podnesku, donijet će bez odgađanja zaključak, kojim će odbaciti podnesak zbog nenadležnosti i domaću ga dostaviti stranci. Tuženi organ je postupio shodno navedenoj zakonskoj odredbi.

Tužitelj u tužbi također navodi da je tužena postupila suprotno članu 40. Zakona o zaštiti ličnih podataka i članu 9. stav 3. Tačka f) Zakona o Agenciji za identifikaciona dokumenta evidenciju i razmjenu podataka BiH („Službeni glasnik BiH“ broj: 56/08). Zakon o zaštiti ličnih podataka („Službeni glasnik BiH“ broj: 49/06 do 89/11) je opšti propis koji reguliše obradu ličnih podataka i zaštitu ličnih podataka, a primjenjuje se na lične podatke koje obrađuju javni organi, fizička i pravna lica, osim ukoliko drugi zakon drugačije ne nalaže. Član 3. istog zakona propisuje da je kontrolor svaki javni organ, fizičko ili pravno lice, agencija ili drugi organ koji samostalno ili zajedno sa drugim vodi, obrađuje i utvrđuje svrhu i način obrade ličnih podataka na osnovu zakona ili propisa. U članu 40. stav 1. ovoga zakona propisane su nadležnosti agencije, i to : a) nadgledanje provođenja odredbi ovog Zakona i drugih zakona o obradi ličnih podataka, b) postupanje po podnesenim prigovorima nosioca ličnih podataka, c) podnošenje Parlamentarnoj skupštini BiH godišnjeg izvještaja o zaštiti ličnih podataka d) praćenje uslova za zaštitu ličnih podataka davanjem prijedloga za usvajanje ili izmjenu zakona koji se odnose na obradu ličnih podataka, te davanjem mišljenja o prijedlozima zakona i briga o ispunjavanju kriterija zaštite podataka koji proističu iz međunarodnih sporazuma obavezujućih za BiH.

Po shvatanju ovog sudskog vijeća a imajući u vidu navedenu odredbu zakona, odluka tuženog je ispravna i zakonita, jer je nesporno da je tužena nadležna da nadgleda provođenje odredbi zakona i drugih zakona o obradi ličnih podataka, međutim to ne daje osnov da odlučuje o pitanju koji je organ nadležan ili nenadležan da stranci daje informacije o toku postupka ili status dokumenta. Član 9. stav 3. tačka f) Zakona o Agenciji za identifikaciona dokumenta evidenciju i razmjenu podataka BiH, propisuje da IDDEEA mora elektroški dokumentovati zahtjeve i sve informacije koje su joj date na raspolaganje, najmanje 10 godina od dana podnošenja zahtjeva. Svaki javni organ može ostvariti pristup informacijama putem zahtjeva koji podnese. U konkretnom slučaju cijeneći navedenu odredbu, tužena kao organ koji se bavi zaštitom ličnih podataka ima puni pristup evidentiranim podacima sa ciljem obezbjeđivanja zakonitosti rada IDDEEA i zakonitosti zahtjeva, te se samim tim ovlašćenje tužene odnosi se na kontrolu zakonitosti postupanja IDDEEA, a ne da odlučuje o tome koji će organ informisati građanina u kojoj je fazi njegov lični dokument.

Tužitelj u tužbi ističe da je tužena pogrešno zaključila da IDDEEA ima svojstvo kontrolora, a ne obrađivača podataka koje u ovom slučaju ima samo tužitelj, kao i da treba da djeluje na osnovu sporazuma koji ima zaključen sa tužiocem. Članom 3. Zakona o zaštiti ličnih podataka, izričito propisuje da je - kontrolor svaki javni organ, fizičko ili pravno lice, agencija ili drugi organ koji samostalno ili zajedno sa drugim vodi, obrađuje i utvrđuje svrhu i način obrade ličnih podataka na osnovu zakona ili propisa. Članom 8. Zakona o agenciji za identifikaciona dokumenta evidenciju i razmjenu podataka BiH, propisan je djelokrug i nadležnosti IDDEEA-e u koju spada personalizacija i tehnička obrada identifikacionih dokumenata te vođenje evidencija. Po shvatanju ovoga vijeća a na osnovu navedenih zakonskih odredbi jasno proizilazi da je tuženi pravilno zaključio da IDDEEA ima svojstvo kontrolora, koja vrši svoja ovlašćena na osnovu nadležnosti koje su propisane zakonom, a ne na osnovu sporazuma sa drugim kontrolorima, uključujući i tužitelja. Iz svega navedenog po shvatanju ovog sudskog vijeća, proizilazi da i tužitelj i IDDEEA obrađuju lične podatke građana na osnovu zakonskih propisa, ali isto tako pravilan je zaključak da tužena nije nadležna da odlučuje ko od njih i na koji način ima ili nema pravo davati informacije koje se odnose na činjenicu u kojoj je fazi postupak koji provode, te da slijedom toga nije mogla utvrditi koj je organ nadležan za postupanje.

Na osnovu izloženog ovaj sud nalazi da je osporeno rješenje pravilno i zakonito, zbog čega je primjenom člana 37. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima BiH, odlučio kao u dispozitivu presude.

ZAPISNIČAR
Sladane Anđelić

PREDSJEDNIK VIJEĆA
SUDIJA
Jadranka Brenjo

